

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการขับร้องวิชาดนตรีระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิกับการเรียนรู้แบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
Comparing of Learning Achievement and Singing Skill Between Learning Management Based on Suzuki Concepts and Traditional Learning of Mathayom Suksa 3 Students

ปิยะพันธ์ บางแก้ว^{1*} และวัน เดชพิชัย²
Piyapan Bangkaew^{1*} and Wan Detpichai²

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, หลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Master, s Degree of Education Program, Curriculum and Instruction, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University.

² รองศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² Association Professor Ph.D, Faculty of Education and Liberal Arts, Hatyai University.

*Corresponding author, E-mail: ohm.horn@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีและทักษะการขับร้องในรายวิชาดนตรีระหว่างก่อนกับหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีและทักษะการขับร้องในรายวิชาดนตรีระหว่างก่อนกับหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีและทักษะการขับร้องในรายวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จำนวน 40 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายมาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมด 260 คน แบ่งออกเป็นกลุ่ม 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิ แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และแบบวัดทักษะการขับร้อง สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย การทดสอบค่าที่ (Dependent t-test และ Independent t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) ทักษะการขับร้องหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4) ทักษะการขับร้องหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิสูงกว่าหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

6) ทักษะการขับร้องหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิสูงกว่าหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ทักษะการขับร้อง, วิธีการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ

Abstract

The objectives of this research were 1) to compare theoretical learning achievements and singing skills in the Western Music Subject Pretest and Protest managing through Suzuki learning management, 2) to compare theoretical learning achievements and singing skills in the Western Music Subject Pretest and Protest managing learning through regular classes, and 3) to compare theoretical learning achievements and singing skills in the Western Music Subject of the grade 9 junior high school students Protest managing through Suzuki learning management with classes of regular learning management. The sample group was 40 students from Surat Thani School, randomly obtained from 260 of the grade 9 students and divided into two groups with 20 each. The research instruments included Suzuki learning management plans, regular learning management plans, learning achievement tests, and vocal skills tests. The statistics used were the percentage, mean, dependent t-test and independent t-test. The results were concluded as follows.

1) The learning achievements Protest conducting through Suzuki learning management were higher statistically significant at .01.

2) The vocal skills Protest conducting through Suzuki learning management were higher statistically significant at .01.

3) The learning achievements Protest conducting through the regular learning management were higher statistically significant at .01.

4) The vocal skills Protest conducting through the regular learning management were higher statistically significant at .01.

5) The learning achievements Protest conducting through Suzuki learning management were higher than the regular learning management statistically significant at .01.

6) The vocal skills Protest conducting through Suzuki learning management were higher than the regular learning management statistically significant at .01.

Keywords: Academic Achievement, Singing Skills, Suzuki learning management

บทนำ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่ การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐาน ในการศึกษาต่อหรือ ประกอบอาชีพได้ มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะ เกิดความซาบซึ้งใน คุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่าง ๆ ดนตรีเป็นวิชาหนึ่งที่ตั้ง อยู่ในหมวดสาระการเรียนรู้ศิลปะ โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 เพื่อใช้เป็นหลักสูตรภาคบังคับของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) เหตุเพราะกระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ของดนตรี เนื่องด้วยการพัฒนาทักษะทางดนตรีทั้ง ในเรื่องการขับร้อง การบรรเลงเครื่องดนตรี หรือทักษะอื่น ๆ ที่เกิดจากการทำกิจกรรมในวิชาดนตรีนั้น สามารถช่วยพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม นอกจากนี้ยังช่วยเสริมสร้างสมาธิ ความจำ เขียวปัญญา ความคิด สร้างสรรค์ และคุณลักษณะอื่น ๆ ที่พึงประสงค์ ให้แก่นักเรียน โดยถ้าจะ กล่าวถึงทักษะทางด้านดนตรี ทักษะหนึ่งที่ควรพัฒนาให้กับนักเรียน คือ ทักษะการขับร้อง เพราะเสียงขับ ร้องเป็นเสียงที่มีเอกลักษณ์ที่สุดในบรรดาเสียงดนตรีทุกชนิด ในแต่ละบุคคลจะมีเสียงที่แตกต่างกันทั้งด้าน น้ำเสียงและด้านคุณภาพเสียง อีกทั้งการขับร้องยังสามารถช่วยให้เกิดประโยชน์ทั้งกับร่างกายและจิตใจได้ ไม่ว่าจะขับร้องเพื่อความเพลิดเพลินหรือขับร้องเป็นอาชีพ ล้วนต่างเป็นงานอดิเรกหรือเป็นอาชีพที่สมบูรณ์ แบบได้ทั้งสิ้น (ปิ่นทนต์ ปัญญะสังข์, 2550) การขับร้องเป็นสิ่งบันเทิงใจที่ประหยัด เพราะเครื่อง ดนตรีชนิดนี้ คือ “เส้นเสียง” ซึ่งอยู่ภายในตัวเราเอง ไม่ต้องไปซื้อหา (ดุซงกี พนมยงค์ บุญทัตตะกุล, 2547) แต่เชื่อว่าทุกคนจะขับร้องอย่างมีคุณภาพได้ เพราะเสียงขับร้องที่มีคุณภาพนั้นต้องอาศัยความชำนาญจาก การฝึกฝน ซึ่งปัญหาทักษะการขับร้องจากการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีที่พบส่วนใหญ่ คือ อักขระ ตัวสะกด คำปิด คำเปิด ระดับเสียง จังหวะ อารมณ์เพลง ทำประกอบ รวมไปถึงสีหน้าแววตาและน้ำเสียงที่จะต้อง สื่อออกมาเพื่อให้ผู้ฟังสามารถจินตนาการตามได้ ดังนั้นผู้ที่ขับร้องได้ไพเราะจะต้องผ่านการเรียนรู้และ ฝึกฝนอย่างถูกวิธี บางคนมีพื้นฐานเสียงที่ดีก็สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ โดยการฟังเพลงหลากหลาย

รูปแบบจากนักร้องที่มีคุณภาพแล้วนำเอาส่วนดีของแต่ละคนมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับเสียงของตนเอง แต่สำหรับบุคคลทั่วไปแล้วการจะร้องเพลงให้ได้ดีควรจะต้องมีครูเพื่อบอกข้อผิดพลาด (ปิ่นศิริ ศิริปิ่น, 2551) ส่วนสำคัญพื้นฐานที่ทำให้เกิดเป็นดนตรีขึ้น ทั้งนี้องค์ประกอบของดนตรีโดยรวม มิได้ยึดเอาหลักเกณฑ์ของดนตรีใดเป็นมาตรฐาน องค์ประกอบของดนตรีที่สำคัญประกอบไปด้วยปัจจัยเหล่านี้คือ เสียง ทำนอง เสียงประสาน จังหวะ และรูปแบบของดนตรี ดนตรีมีส่วนในการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม ช่วยให้การประสานงานของระบบต่าง ๆ ในร่างกาย ความสามารถทางการเห็นและการได้ยินดีขึ้น นอกจากนี้ยังมีส่วนเสริมสร้างสมาธิ ความจำ เขียวปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์อื่น ๆ ดนตรีกับการพัฒนาสติปัญญาเป็นที่ทราบกันดีว่าการนำดนตรีเข้าไปบูรณาการในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ความคิรวบยอดของเนื้อหาวิชานั้น ๆ ได้ง่ายขึ้นจึงควรหาวิธีการจัดการเรียนรู้รายวิชาดนตรีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติที่เหมาะสมที่สุดเพื่อช่วยให้เกิดการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทั้งนี้ในส่วนของครูควรศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับนักเรียน การจัดการเรียนรู้ คือ กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของผู้สอน

การจัดการเรียนรู้แบบปกติเป็นการจัดการการเรียนการสอน โดยครูเตรียมเนื้อหาจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เน้นการถ่ายทอดความรู้แบบบรรยายและใช้สื่อประกอบการสอนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคล้ายกับวิธีการสอนตามคู่มือ มีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการทบทวนความรู้เดิม แจงจุดประสงค์การเรียนรู้และตั้งผู้เรียนสู่เนื้อหาใหม่ โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น เกมส์ บทบาทสมมุติ นิทาน เพลง เป็นต้น
2. ขั้นกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วยการเสนอเนื้อหาการเรียนให้กับผู้เรียนโดยให้นักเรียนใช้วิธีการต่างๆ เช่น การอธิบาย การสนทนาซักถาม ตอบปากเปล่า อภิปราย การทำแบบฝึกหัด การทำกิจกรรมตามใบงานหรือทำงานกลุ่มประกอบกับการใช้สื่อการสอนของจริงรูปภาพ ใบงาน หรือสัญลักษณ์ ประกอบการเรียนการสอน
3. ขั้นสรุปบทเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปหลักการและสาระร่วมกัน
4. ขั้นวัดและประเมินผลเป็นการตรวจสอบเพื่อวินิจฉัยว่า นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ ถ้านักเรียนยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์จะได้รับการสอนซ่อมเสริมก่อนเรียนเนื้อหาต่อไป โดยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม การตอบคำถาม การทำแบบฝึกหัด และการตรวจสอบแบบทดสอบ (วรรณิ ภิรมย์คำ, 2546)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบปกติมีปัญหาอุปสรรค เนื่องจากครูต้องจัดการเรียนรู้ตามเนื้อหาในคู่มือการสอน โดยขาดการพัฒนาและการแก้ปัญหาเฉพาะบุคคลและขาดการเน้นย้ำในการปฏิบัติจึงไม่เหมาะสมสำหรับการจัดการเรียนรู้ในเรื่องทักษะการขับร้องตามอุดมคติทางการศึกษาที่ดีได้

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) เป็นการสอนดนตรีที่สามารถนำมาจัดการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงแก้ไขและนำมาปรับใช้ในการพัฒนาทักษะทางดนตรีในด้านการขับร้องให้เหมาะสมกับนักเรียนสำหรับการจัดการเรียนรู้ในวิชาดนตรีแนวคิดทฤษฎีที่นิยมนำมาใช้ คือ

1. หลักการสอนดนตรีโดยจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมดนตรีให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก โดยมีขั้นตอนจากง่ายไปหายาก
2. หลักการสอนดนตรีโดยใช้การเคลื่อนไหวจังหวะเพื่อตอบสนองต่อเสียงดนตรี
3. หลักการสอนดนตรีโดยจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมดนตรีให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก โดยการรวมเอาดนตรีการเคลื่อนไหวและการพูดเข้าไว้ด้วยกัน
4. หลักการสอนดนตรีเช่นเดียวกับเด็กที่เรียนรู้ภาษาแม่ โดยเกิดจากการฟังและการเลียนแบบซึ่งเป็นหลักการสอนของ ดร.ชินอิจิ ซูซูกิ

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) เป็นการสอนดนตรีรูปแบบหนึ่งที่มีความน่าสนใจกับการนำมาประยุกต์ใช้การสอนทักษะการปฏิบัติทางดนตรีด้านการขับร้องโดย ดร.ชินอิจิ ซูซูกิ ได้ให้ทัศนะไว่ว่านักเรียนที่ต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมงในการฝึกฝนการเปล่งเสียงร้อง (Vocalizations) เพื่อที่จะพัฒนาให้เสียงที่ร้องมีความไพเราะทุกตัวโน้ต

วิธีการจัดการเรียนรู้ทางดนตรีประกอบด้วย 4 ขั้นตอน (สุกรี เจริญสุข, 2542) คือ

ขั้นที่หนึ่ง การฟัง (Listening) คือ การฟังเพลงแบบซ้ำ ๆ

ขั้นที่สอง เลียนแบบ (Imitation) คือ การสังเกตและจดจำจากครูที่เป็นต้นแบบ

ขั้นที่สาม ทำซ้ำ (Reiteration) คือ การฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีกจนเป็นธรรมชาติ

ขั้นที่สี่จดจำฝังใจ (Memorize) คือ สามารถปฏิบัติดนตรีโดยเสียงไม่เพี้ยนถูกต้องและเหมาะสม

เรื่องของการขับร้องส่วนใหญ่อาจคิดว่าเป็นเรื่องง่าย แต่จริง ๆ แล้วไม่ได้ง่ายอย่างที่คิดแต่ก็ไม่ได้ยากเกินความตั้งใจ บ้างอาจคิดว่าการขับร้องคือการเปล่งเสียงแล้วร้องออกมาเป็นทำนอง แต่หากเจอเพลงที่มีโน้ตเสียงสูง หรือมีการร้องแบบแปลกๆ ก็ไม่สามารถทำได้ และจะเกิดปัญหา เพราะไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เพราะนั่นคือเทคนิคในการขับร้อง ต้องมีการศึกษาเรียนรู้ และวิธีการฝึกที่ถูกต้องจึงจะทำได้ หากร้องแบบผิดวิธี จะเป็นการทำลายเส้นเสียงได้ ผู้ที่ฝึกขับร้องใหม่ ๆ มักจะเจอปัญหาต่าง ๆ มากมายในการขับร้อง เช่น เสียงไม่ถึง ร้องเพี้ยน ร้องไม่ตรงจังหวะ ร้องแล้วเสียงแตก เสียงแหบ เป็นต้น การขับร้องไม่มีวิธีลัดเสียงของทุกคนสามารถพัฒนาได้เรื่อย ๆ หากมีการฝึกฝนที่ถูกต้อง เสียงจะมีการพัฒนาและมีคุณภาพมากขึ้น

จากหลักการและเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจและมุ่งมั่นที่จะพัฒนาทักษะการขับร้องของตนและนำทักษะการขับร้องที่มีไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันให้เกิดประโยชน์ทั้งกับตนเองและสังคม อีกทั้งยังช่วยปลูกฝังความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีและทักษะการขับร้องในรายวิชาดนตรีระหว่างก่อนกับหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีและทักษะการขับร้องในรายวิชาดนตรีระหว่างก่อนกับหลังการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีและทักษะการขับร้องในรายวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

การจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชน

หลักสูตรแกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระสำคัญกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพ ชีวิตมนุษย์กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนานักเรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็น พื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ มุ่งพัฒนาให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะ วิธีการทางศิลปะเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะ เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกอย่างอิสระ ในศิลปะแขนงต่าง ๆ ประกอบด้วยสาระสำคัญ

สาระดนตรี การกำหนดสาระดนตรี ให้นักเรียนในแต่ละระดับชั้น เป็นเรื่องที่ต้องมีการพิจารณากันอย่างถี่ถ้วน รอบคอบ เพื่อให้สาระดนตรีที่ได้รับการกำหนดขึ้นมา มีความครอบคลุมเหมาะสมทั้งทางวิชาการ และมีความเหมาะสมกับนักเรียน สภาพสังคม รวมทั้งปัจจัยอื่น ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปตามความเจริญก้าวหน้าของวิชาการดนตรีเอง และวิชาการด้านอื่น ๆ ซึ่งเป็นบริบทที่สำคัญทั้งสิ้น

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิ (Suzuki Method) เป็นการสอนดนตรีรูปแบบหนึ่งที่มีความน่าสนใจกับการนำมาประยุกต์ใช้การสอนทักษะการปฏิบัติทางดนตรีด้านการขับร้องโดย ดร.ชินอชิซูซูกิ ได้ให้ทัศนะไว้ว่านักร้องที่ดีต้องใช้เวลาเป็นชั่วโมงในการฝึกฝนการเปล่งเสียงร้อง (Vocalizations) เพื่อที่จะพัฒนาให้เสียงที่ร้องมีความไพเราะทุกตัวโน้ต

วิธีการจัดการเรียนรู้ทางดนตรีประกอบด้วย 4 ขั้นตอน (สุกรี เจริญสุข, 2542) คือ

ขั้นที่หนึ่ง การฟัง (Listening) คือ การฟังเพลงแบบซ้ำ ๆ

ขั้นที่สอง เลียนแบบ (Imitation) คือ การสังเกตและจดจำจากครูที่เป็นต้นแบบ

ขั้นที่สาม ทำซ้ำ (Reiteration) คือ การฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีกจนเป็นธรรมชาติ

ขั้นที่สี่จดจำฝังใจ (Memorize) คือ สามารถปฏิบัติดนตรีโดยเสียงไม่เพียงถูกต้องและเหมาะสม

การสอนแบบปกติ คือ การจัดการการเรียนการสอนโดยครูเตรียมเนื้อหาจากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ เน้นการถ่ายทอดความรู้แบบบรรยายและใช้ สื่อประกอบการสอนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคล้ายกับวิธีการสอนตามคู่มือ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการทบทวนความรู้เดิม แจ้างจุดประสงค์การเรียนรู้และตั้ง ผู้เรียนสู่เนื้อหาใหม่ โดยใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น เกมส์ บทบาทสมมติ นิทาน เพลง เป็นต้น

ขั้นที่สอง ขั้นกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วย การเสนอเนื้อหาการเรียนให้กับผู้เรียนโดยให้นักเรียนใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การอธิบาย การสนทนาซักถาม ตอบปากเปล่า อภิปราย การทำแบบฝึกหัดการทำกิจกรรมตามใบงานหรือทำงานกลุ่มประกอบกับการใช้สื่อการสอนของจริง รูปภาพ ใบงาน หรือสัญลักษณ์ประกอบการเรียนการสอน

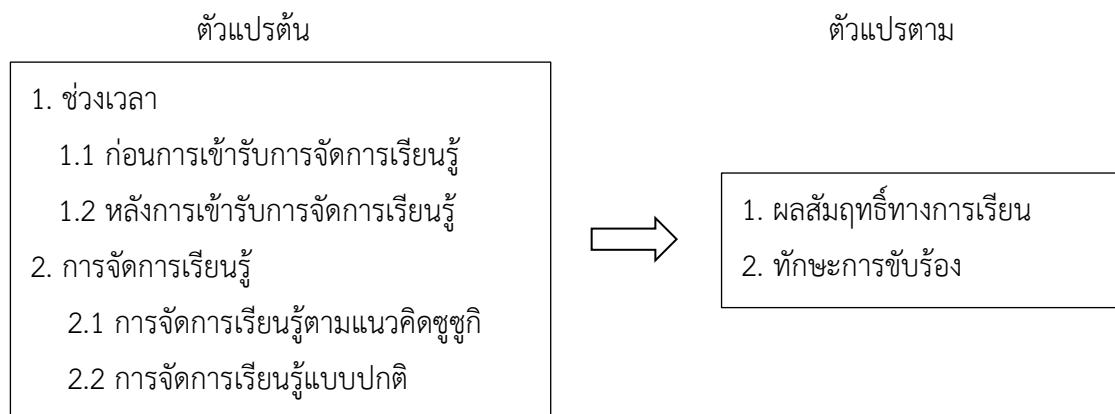
ขั้นที่สาม ขั้นสรุปบทเรียน ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปหลักการและสาระร่วมกัน

ขั้นที่สี่ ขั้นวัดและประเมินผล เป็นการตรวจสอบเพื่อวินิจฉัยว่านักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ ถ้านักเรียนยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ก็จะได้รับการสอนซ่อมเสริมก่อนเรียนเนื้อหาต่อไป โดยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม การตอบคำถาม การทำแบบฝึกหัด และการตรวจสอบแบบทดสอบ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จหรือ ความสามารถในการกระทำใด ๆ ที่จะต้องอาศัยทักษะ หรือมีฉะนั้นก็ต้องอาศัยความรู้ในวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ (ปราณี กองจินดา, 2549) กล่าวได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ ประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการ

ทักษะในการขับร้องประกอบด้วย การหายใจและการบริหารลมหายใจ, การเปล่งเสียง, สรีรศาสตร์, ท่าทางที่ถูกต้อง, โทนเสียงต่าง ๆ, การเปิดคอ, การเชื่อมเสียงในช่วง Chest Tone Head Tone และ Mix Tone, อักขระ, การตีความบทเพลง, การแสดงท่าทาง, การใช้ไมโครโฟน ในการเรียนการสอนจะเริ่มจากการวอร์มเสียงและการ Vocalize ก่อน โดยจะเริ่มจากการเรียนการสอนขับร้องควบคู่กัน โดยจะเริ่มจากการเรียนการสอนขับร้องควบคู่กัน ประกอบด้วย การยืน การวางท่าทาง การหายใจและการควบคุมระบบการหายใจเพื่อเปล่งเสียง การควบคุมเสียง การเปล่งเสียงขับร้องด้านทำนอง จังหวะ รวมทั้งการเปล่งเสียงพยัญชนะและสระ การใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความหมายและอารมณ์ เพลงสู่ผู้ฟัง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการขับร้องรายวิชาดนตรี ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชูชุกิกับการจัดเรียนรู้แบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 260 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผู้ที่เข้ารับการทดลองในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสุราษฎร์ธานี ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 40 คนซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายมาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหมด 260 คน แบ่งออกเป็นกลุ่ม 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกิของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 แผน แผนละ 2 คาบต่อสัปดาห์ รวมทั้งหมด 8 คาบ 4 สัปดาห์ 2) แผนจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 4 แผน แผนละ 2 คาบต่อสัปดาห์ รวมทั้งหมด 8 คาบ 4 สัปดาห์ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์รายวิชาดนตรี จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก 4) แบบวัดทักษะการขับร้อง จำนวน 5 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ เสียงร้อง การหายใจ เนื้อร้อง ทำนอง และจังหวะ รวม 15 คะแนน ใช้แบบการให้คะแนนแบบรูบริก (Rubric) วิเคราะห์ข้อมูล

ด้วยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนด้วยแบบทดสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์รายวิชาดนตรี และแบบวัดทักษะการขับร้อง ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้สถิติทดสอบ (Dependent t- test) และเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติกับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชูกิ โดยโดยการโปรแกรมสำเร็จรูปทดสอบค่าที (Independent t-test)

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามแบบแผนการทดลองโดยการสอบก่อน-หลัง และสุ่มให้กลุ่มชนิดควบคุม แสดงดังภาพที่ 1

กลุ่ม	สอบก่อน	ดำเนินการ	สอบหลัง
(R) E	T ₁	X	T ₂
(R) C	T ₃	~X	T ₄

- E แทน กลุ่มทดลอง
- C แทน กลุ่มควบคุม
- T₁ , T₃ แทน การสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
- X แทน การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชูกิ
- ~X แทน การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ
- T₂ , T₄ แทน การสอบหลังการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการวิจัย

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการขับร้องระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชูกิกับการเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการขับร้องระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชูกิ

คะแนน	N	\bar{X}	S.D.	df	t
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน					
ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้	20	16.00	0.97		
หลังได้รับการจัดการเรียนรู้	20	18.65	0.67	19	12.70**
ทักษะการขับร้อง					
ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้	20	11.50	0.68		
หลังได้รับการจัดการเรียนรู้	20	14.00	0.72	19	18.86**

ผลคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 16.00 และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 18.65 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกีสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลคะแนนเฉลี่ยทักษะการขับร้องก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 11.50 และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 14.00 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการขับร้อง หลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกีสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการขับร้องระหว่างก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ

คะแนน	N	\bar{X}	S.D.	df	t
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน					
ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้	20	15.55	0.94		
หลังได้รับการจัดการเรียนรู้	20	17.25	0.91	19	13.31**
ทักษะการขับร้อง					
ก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้	20	11.65	0.67		
หลังได้รับการจัดการเรียนรู้	20	12.95	0.60	19	12.36**

ผลคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 15.55 และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 17.25 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลคะแนนเฉลี่ยทักษะการขับร้องก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 11.65 และหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 12.95 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางทักษะขับร้อง หลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการขับร้อง หลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ระหว่างการเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกีกับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ

คะแนน	N	\bar{X}	S.D.	df	t
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน					
ควบคุม	20	17.25	0.91	19	7.63**
ทดลอง	20	18.65	0.67		
ทักษะการขับร้อง					
ควบคุม	20	12.95	0.60	19	5.08**
ทดลอง	20	14.00	0.69		

ผลคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มควบคุมหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 17.25 และผลคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 18.65 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกีสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขับร้องภาคทฤษฎีหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลคะแนนเฉลี่ยทักษะการขับร้องของกลุ่มควบคุมหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 12.95 และผลคะแนนเฉลี่ยทักษะการขับร้องของกลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการเรียนรู้เฉลี่ยอยู่ที่ 14.00 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางทักษะขับร้องหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกีสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการขับร้องหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการขับร้องระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกีกับการเรียนรู้แบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏผลดังนี้

ประการที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกี สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกีเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกฝนในทักษะปฏิบัติจนทำให้นักเรียนเข้าใจในเนื้อหาของดนตรี เนื่องด้วยจากการฝึกปฏิบัติแบบซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่องด้วยวิธีการตามแนวคิดของชูชุกีนั้น จะทำให้นักเรียนเกิดความชำนาญจนถึงขั้นจดจำแบบฝังใจ ส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับ (สุกรี เจริญสุข, 2542) ที่กล่าวถึงแนวคิดของชูชุกีไว้ว่า การพัฒนาที่สูงขึ้นนั้นต้องได้รับการฝึกที่ดีและถูกต้อง ไม่ต้องรีบร้อนแต่ไม่หยุดการ

ฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอการฝึกซ้อมที่ผิดจะพัฒนาความสามารถที่ผิดโดยการฝึกซ้อมต้องทำซ้ำฝึกซ้ำแล้วซ้ำอีกจนคุ้นเป็นเรื่องง่ายและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Deste fanis, 2004) ที่ศึกษาวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีประเภทเครื่องสายของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนตามแนวคิดของซูซูกิ เพื่อพัฒนาความเข้าใจในวิธีการจัดการเรียนดนตรีเบื้องต้น เป็นการพัฒนาการเรียนรู้อยู่โดยให้นักเรียนฟังเพลงจากสื่อทุกวัน พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้ฟังเพลงทุกวันได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ข้อมูลทางสถิติของงานวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ(วิภารัตน์ คู่คิด, 2555) ที่เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะทางดนตรี เรื่องการบรรเลงดนตรีไทยเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดการเรียนรู้ของโซลตาน โคดาย และชินอิชิ ซูซูกิ พบว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชินอิชิ ซูซูกิ มีค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของโซลตาล โคดายอีกด้วย

ประการที่ 2 ทักษะการขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของซูซูกิ ด้วยวิธีการฟัง ปฏิบัติและหมั่นฝึกฝนจากครูหรือต้นแบบนั้นสามารถก่อให้เกิดความชำนาญและความเข้าใจในทักษะการขับร้องให้กับนักเรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกินั้นจะเน้นในเรื่องของการฟังและการฝึกฝนทักษะจากการเลียนแบบครูหรือต้นแบบอย่างต่อเนื่อง จึงส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการขับร้องที่สูงขึ้นสอดคล้องกับ (ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์, 2555) ที่ได้นำเสนอบทบาทสำคัญของครูและนักเรียนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของซูซูกิในเรื่องของการสอนทักษะดนตรีโดย สรุปได้ว่าครูต้องมีความสามารถทางดนตรีทุกด้านสามารถถ่ายทอดและพัฒนาทักษะดนตรีให้กับเด็กทุกคนได้ ต้องหมั่นขัดเกลาและทบทวนบทเพลงที่เด็กได้เรียนไปอย่างสม่ำเสมอและเด็กควรได้แสดงออกมาแสดงดนตรีบ่อย ๆ ทั้งการแสดงเดี่ยวและกลุ่ม อีกทั้งยังสอดคล้องกับ (ณรุทธ์ สุทธิจิตต์, 2541) ที่กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มปัญญาสังคมไว้ว่าการเรียนรู้ของมนุษย์เกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบกายมนุษย์โดยทั้งมนุษย์และสิ่งแวดล้อมย่อมมีอิทธิพลต่อกันและกันเสมอ การเรียนรู้เกิดขึ้นได้โดยการสังเกต หรือการเลียนแบบจากต้นแบบ การจัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียนแบบนี้ ยังสอดคล้องกับผลวิจัยของกิลส์ (Gilles C, 2014) ที่สรุปได้ว่าแนวคิดของซูซูกิตั้งอยู่บนสมมุติฐานที่ว่า วิธีเรียนดนตรีที่เป็นธรรมชาติมากที่สุดเป็นการเรียนรู้เพลงที่ฟังผ่านหูซ้ำๆ และการได้ปฏิบัติดนตรีนักเรียนควรเรียนรู้ที่จะปฏิบัติดนตรีโดยการฟังแทนที่จะอาศัยการอ่าน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Nye (Nye and other, 1992) ที่สรุปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวกับการร้องเพลงของนักเรียนจะต้องฝึกทักษะเบื้องต้นในการร้องเพลงของเขาด้วย การร้องเพลงเสียงเดียวกับที่เพื่อนๆร้อง เพื่อฝึกเปรียบเทียบเสียงของตนให้เท่ากับคนอื่น และนักเรียนทุกคนยังสามารถได้รับความรื่นเริงบันเทิงและประสบความสำเร็จในการร้องเพลงด้วยความช่วยเหลือของครูผู้สอน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

- 1) ความเชี่ยวชาญทางด้านทักษะดนตรีปฏิบัติของครู คือ ครูต้องมีความเชี่ยวชาญทางด้านทักษะดนตรีปฏิบัติเพื่อเป็นต้นแบบที่ถูกต้องให้นักเรียน
- 2) การจัดเรียงลำดับเนื้อหาการจัดการเรียนรู้ คือ ต้องมีการจัดเรียงลำดับเนื้อหาการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีที่เหมาะสม โดยเริ่มจากเนื้อหาที่เป็นพื้นฐานดนตรีก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกง่ายต่อการทำความเข้าใจ
- 3) ครูและผู้บริหารควรมีนโยบายในการสนับสนุนต่อการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกิ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ควรมีการศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกิร่วมกับวิธีการจัดการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อเพิ่มศักยภาพการจัดการเรียนรู้ให้สามารถพัฒนาทักษะนักเรียนในด้านอื่น ๆ ต่อไป
- 2) ควรมีการศึกษากิจการการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดชูชุกิกับดนตรีประเภทอื่น ๆ นอกเหนือจากการขับร้องเพื่อพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- 3) ควรมีการศึกษากิจการการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของชูชุกิกับวิชาอื่น ๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเพื่อพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ :

ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

ณรุทธ์ สุทนต์. (2541) *จิตวิทยาการสอนดนตรี*, กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดุชฎี พนมยงค์ บุญทัศนะกุล. (2547). *सानฝันด้วยเสียงเพลง*. กรุงเทพฯ: บ้านเพลงป๊อป

ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2555). *การสอนดนตรีของชูชุกิ*. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2562,

จาก : www.playmusic.co.th/images/filestorage/2555_06_1/_Suzuki.pdf

ปราณี กองจินดา. (2549). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และทักษะการคิดเลขใน*

ใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบซิปปาโดยใช้แบบฝึกหัดที่เน้นทักษะ

การคิดเลขในใจกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้คู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(หลักสูตรและ

การสอน). พระนครศรีอยุธยา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

ปิ่นศิริ ศิริปิ่น. (2551). *ร้องเพลง (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ : ก.พล.

ปิ่นต์ชนิต ปัญญาสังข์. (2550). *การสอนวิชาขับร้องสากล : กรณีศึกษาโรงเรียนดนตรีมีฟ้า*.

วิทยานิพนธ์หลักสูตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยมหิดล,นครปฐม

วรรณิ ภิรมย์คำ. (2546) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง คำ และ ความสัมพันธ์ของคำ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยวิธีสอนแบบเอ็กซ์พลีซีท กับวิธีสอนแบบปกติ . กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร

สุกรี เจริญสุข. (2542). คู่มือการอบรมครูชูชูกีและการเป็นครูชูชูกีขั้นต้น. นครปฐม : วิทยาลัยดุริยางค์ศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

Destefanis, R. (2004). The effect of passive listening on beginning string student Instrumental Music Performance (Digital Respository). Maryland: University of Maryland.

Gilles, C. (2014). “Playing by ear in the Suzuki Method: Supporting Evidence And Concerts in the Context of Piano plying” (Digital Respository). Ottawa: University of Ottawa.

Nye, Robert Evans, Nye, Vernice Trosdale, Matin M. Gray, and Mary, Lou Van Rysselberghe. (1992). Music in the Elementary School (6 th ed). New Jersey: Prentice – Hell, Inc.